

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยดำเนินการค้นคว้าตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลอง
5. วิธีการดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2548 จำนวน 616 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีอายุ 15-18 ปี โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2548 ที่มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา (ตั้งแต่ 18 คะแนนลงมา) จำนวน 12 คน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 84 คน ทำแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาตรวจให้คะแนน จำแนกนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ของกลุ่มลงมา (ตั้งแต่ 18 คะแนนลงมา) ได้จำนวนทั้งสิ้น 30 คน

2. สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองของนักเรียนในข้อที่ 1 ได้ผู้สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง 14 คน ทำการสุ่มอย่างง่ายจากผู้สมัครใจเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการจับสลาก ซึ่งผู้วิจัยทำสลากขึ้นมา 3 ชนิด คือ “กลุ่มทดลอง” “กลุ่มควบคุม” ชนิดละ 6 ใบ และกระดาษเปล่า 2 ใบ ซึ่งหมายถึงผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. เมื่อจับสลากได้ผู้เข้ากลุ่มทั้งสิ้น 12 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 6 คน คือ กลุ่มวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม กลุ่มควบคุม 6 คน คือ

กลุ่มวัยรุ่นที่ดำเนินกิจกรรมต่างๆในชีวิตประจำวัน โดยไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้วิจัยเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อพิจารณาจริยธรรมการวิจัย และได้รับการรองรับผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในวันที่ 14 ธันวาคม 2548
2. ในกระบวนการทดลอง ผู้วิจัยมีการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการทดลองในประเด็น ดังนี้
 - 2.1 เคารพในศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างการวิจัย
 - 2.2 มีวิธีการที่เหมาะสมในการได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมการวิจัย รวมทั้งการปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
 - 2.3 ดำเนินการวิจัยอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ก่อความเสียหายต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ
 - 1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความโกรธ
 - 1.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความโกรธของ จารูวรรณ สุภศรี (2542, หน้า 104) ดวงเดือน พันธมนาวินและงามตา วนิทนานนท์ (2536) และจากคำราต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมของวัยรุ่นที่แสดงออกเมื่อเกิดความโกรธ นำมาปรับปรุงและสร้างเป็นแบบประเมินพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ข้อคำถามประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ด้าน ได้แก่
 - 1.2.1 การแสดงความโกรธออกไปตรง ๆ (Anger Out)
 - 1.2.2 การเก็บความโกรธไว้ในใจ (Anger In)
 - 1.2.3 การควบคุมความโกรธ (Anger Control)
 - 1.3 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นเสนอประธานที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาและหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในแบบประเมินที่สร้างขึ้นว่าสามารถวัดพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสม

ในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นได้ครอบคลุมทั้ง 3 ด้านตามนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาวิจัย แล้วนำแบบประเมินไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ดังนี้

1.3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ สุทธิธาทิพย์

1.3.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมคิด บุญเรือง

1.3.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระพีพันธ์ ฉายวิมล

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนชลกันยานุกูลแสนสุข ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ อาศัยอยู่ในชุมชนใกล้เคียงกัน มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 30 คน แล้วนำแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมมาตรวจให้คะแนนหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้ง 3 ด้าน โดยใช้สูตร KR20 ของ กูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Method) ได้ค่าความเชื่อมั่นแต่ละด้านดังนี้

1.4.1 การแสดงความโกรธออกไปตรง ๆ (Anger Out) ค่าความเชื่อมั่น .79

1.4.2 การเก็บความโกรธไว้ในใจ (Anger In) ค่าความเชื่อมั่น .71

1.4.3 การควบคุมความโกรธ (Anger Control) ค่าความเชื่อมั่น .71

1.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธไปใช้ในการวิจัยต่อไป

แบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธมีคำตอบ 2 ลักษณะ คือ จริงและไม่จริง ประกอบด้วยข้อคำถาม 33 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

1. การแสดงความโกรธออกไปตรง ๆ (Anger Out) มีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 5, 6, 9, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 23, 30

2. การเก็บความโกรธไว้ในใจ (Anger In) มีข้อคำถามจำนวน 9 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 3, 10, 20, 21, 26, 28, 31, 32

3. การควบคุมความโกรธ (Anger Control) มีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ข้อ 4, 7, 8, 11, 15, 16, 22, 24, 25, 27, 29, 33

เนื่องจากแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธมีทั้งข้อความที่เป็นการแสดงความโกรธทั้งแสดงออกไปตรง ๆ (Anger Out) การเก็บความโกรธไว้ในใจ (Anger In) การควบคุมความโกรธ (Anger Control) ดังนั้นการให้คะแนนในแต่ละข้อให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

การแสดงความโกรธทั้งแสดงออกไปตรง ๆ (Anger Out)

จริง ให้ 0 คะแนน

ไม่จริง ให้ 1 คะแนน

การเก็บความโกรธไว้ในใจ (Anger In)

จริง ให้ 0 คะแนน

ไม่จริง ให้ 1 คะแนน

การควบคุมความโกรธ (Anger Control)

จริง ให้ 1 คะแนน

ไม่จริง ให้ 0 คะแนน

ตัวอย่างข้อคำถาม

ข้อ	พฤติกรรมที่แสดงออก	จริง	ไม่จริง
00	ฉันทาลายขว้างปาลังของขณะที่ฉันทโกรธ		

การแปลความหมาย

จริง หมายถึง ท่านมีพฤติกรรมนั้น ๆ

ไม่จริง หมายถึง ท่านไม่มีพฤติกรรมนั้น ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ของกลุ่ม คือ ผู้ที่มีคะแนนตั้งแต่ 18 คะแนนลงมา

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

ผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมการให้ปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลอารมณ์ และพฤติกรรม จำนวน 12 ครั้ง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมจาก ตำรา เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมของโปรแกรมการให้คำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไขเนื้อหา จำนวนภาษาที่ใช้ ตลอดจนความถูกต้องเหมาะสมของโปรแกรม

2.4 ปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับการเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบแก้ไขเนื้อหา จำนวนภาษาที่ใช้ ตลอดจนความถูกต้องของโปรแกรม

2.5 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมไปเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ เพื่อพิจารณาความตรงตามเนื้อหา ความครอบคลุมของเนื้อหา ความชัดเจนของภาษาที่ใช้ และนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกับการตรวจแบบสอบถาม

2.6 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในการวิจัยต่อไป

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research Design) เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ จำนวน 12 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายแล้วแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบ ระยะเวลาการทดลอง ระยะเวลาหลังการทดลอง และระยะติดตามผล โดยมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้ (Winer, Brown, & Michels, 1991, p. 509)

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

	b1	...	bj	...	bq
a 1	G1	...	G1	...	G1
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
a 2	G2	...	G2	...	G2

a 1 แทน กลุ่มทดลอง

a 2 แทน กลุ่มควบคุม

- b1 แทน ระยะก่อนการทดลอง
- bj แทน ระยะหลังการทดลอง
- bq แทน ระยะติดตามผล
- G1 แทน จำนวนคนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม
- G2 แทน จำนวนคนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

วิธีการดำเนินการทดลอง

มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังต่อไปนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล และดำเนินการวิจัย และขอความร่วมมือในการผู้วิจัย จากนั้นให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ทำแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ นำมาตรวจให้คะแนนตามที่กำหนดไว้ สุ่มอย่างง่ายจากผู้สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง ได้จำนวน 12 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 6 คน

2. ระยะทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการตามโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธต่อกลุ่มทดลองที่เป็นวัยรุ่นโดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง โดยใช้เวลาดังเรียนในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 16.00 น.-17.00 น. และใช้เวลาในช่วงโมงกิจกรรมในวันพฤหัสบดี เวลา 14.45-15.45 น. เริ่มการทดลองตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549 ถึงวันที่ 11 มีนาคม 2549 โดยสถานที่ในการทำการทดลองคือ ห้องแนะแนว โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การสร้างสัมพันธภาพและรักษาสัมพันธภาพ ครั้งที่ 1 และ 2

การดำเนินการในแต่ละครั้งประกอบด้วยขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ครั้งที่ 1 การสร้างสัมพันธภาพเป็นการสร้างความรู้จักและความคุ้นเคยระหว่างวัยรุ่น ซึ่งเป็นสมาชิกกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองกับผู้นำกลุ่ม (ผู้วิจัย) และระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเอง เริ่มจากผู้วิจัยแนะนำตัวเองและให้สมาชิกกลุ่มแนะนำตัวเอง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามเพื่อให้รู้จักกันมากขึ้น จากนั้นให้สมาชิกแนะนำตัวโดยให้สมาชิกวาดรูปในสิ่งที่สามารถแทนความ

เป็นตัวคน เป็นสัญลักษณ์หรือภาพต่าง ๆ และให้สมาชิกอธิบายภาพที่ตนวาด จากนั้นผู้วิจัยจึงชี้แจงวัตถุประสงค์ ข้อตกลงในการเข้ากลุ่ม อธิบายให้สมาชิกกลุ่มทราบถึงหลักการและขั้นตอนการดำเนินการ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง จำนวนครั้งในการทดลอง บทบาทของสมาชิก ตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับในการทดลอง

ครั้งที่ 2 การรักษาสัมพันธภาพ เป็นการเตรียมความพร้อมในการทดลอง และเพื่อให้สมาชิกเกิดความไว้วางใจกัน กล้าที่จะเปิดเผยเรื่องราวของตนเองมากขึ้น รู้จักกันมากขึ้น โดยให้สมาชิกกลุ่มจับคู่เล่าเรื่องราวของตน จากนั้นก็เล่าให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง เปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่นซักถามเพิ่มเติม ผู้วิจัยกล่าวสรุปและนัดหมายการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป

ระยะที่ 2 การดำเนินการ ครั้งที่ 3-11

การดำเนินการในแต่ละครั้งประกอบด้วยขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกกลุ่มได้สำรวจตนเองในการที่เกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเผชิญความโกรธ เพื่อทราบความคิดที่เป็นสาเหตุของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และให้สมาชิกเกิดการตระหนักรู้ว่า การเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดบุคคลที่สำคัญที่สุดคือตัวเราเอง โดยให้สมาชิกทำกิจกรรมพับกระดาษ แล้วอธิบายถึงสิ่งที่ตนพบขึ้นพร้อมบอกประโยชน์ จากนั้นก็ให้สมาชิกเปลี่ยนกระดาษที่ตนพับให้เป็นสิ่งใหม่ และอธิบายอีกครั้ง ผู้วิจัยกระตุ้นสมาชิกได้คิดว่าความรู้สึกของคนเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และตนเองมีส่วนสำคัญที่สุดในการเปลี่ยนแปลง

ครั้งที่ 4 ผู้วิจัยอธิบายให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจถึงการเกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามแนวทางการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจลักษณะการคิดอย่างสมเหตุสมผล โดยใช้กิจกรรม “ขอมือเธอหน่อย” “อะไรเอ่ย” “หลุดพ้นจากพันธนาการ” และ “ใครกำหนด” ประกอบการอธิบายความคิดไม่สมเหตุสมผล 11 ข้อ ของแนวทางการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

ครั้งที่ 5 และ 6 ผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์สาเหตุที่ก่อให้เกิดความโกรธ และซักถามถึงความคิดเห็นว่าสมเหตุสมผลหรือไม่ หากไม่สมเหตุสมผล ผู้วิจัยตั้งคำถามโต้แย้งกับสมาชิกกลุ่มเพื่อให้สมาชิกได้ความคิดเห็นโต้แย้งกับความคิดที่ไม่สมเหตุสมผล และช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้ พร้อมทั้งร่วมกันคิดวิธีปรับปรุงพฤติกรรมเมื่อเผชิญความโกรธ

ครั้งที่ 7 และ 8 ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันอภิปรายถึงพฤติกรรมของสมาชิกเมื่อเผชิญความโกรธ ผู้วิจัยตั้งคำถามกับสมาชิกว่าพฤติกรรมที่แต่ละคนแสดงออกนั้นเหมาะสมหรือไม่ หากพฤติกรรมนั้นไม่เหมาะสม จึงให้เพื่อนสมาชิกร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าควรแสดงพฤติกรรมอย่างไร ให้สมาชิกกลุ่มได้ให้กำลังใจซึ่งกันและกันในการที่จะเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก

ด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ร่วมกันสรุปข้อคิดที่ได้เพื่อให้สมาชิกนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ครั้งที่ 9 ผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มฝึกการคิดอย่างสมเหตุสมผลด้วยตนเองจากสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น 1 สถานการณ์ ตั้งคำถามกับสมาชิกว่าหากสถานการณ์นั้นเกิดขึ้นกับตัวสมาชิกเอง สมาชิกจะรู้สึกและปฏิบัติอย่างไรกับสถานการณ์นั้น ให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์ความกึกที่สมาชิกร่วมกันคิดอย่างสมเหตุสมผล แล้วให้สมาชิกกลุ่มสรุปข้อคิดที่ได้จากการเข้ากลุ่ม

ครั้งที่ 10 ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และทราบถึงผลของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ โดยการให้สมาชิกกลุ่มเล่าสถานการณ์ที่ตนเองรู้สึกว่าแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนั้นให้สมาชิกเล่นบทบาทสมมติในสถานการณ์นั้น รวมทั้งให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายถึงผลที่เกิดขึ้นว่าหากเป็นตนเองจะเลือกแสดงพฤติกรรมอย่างไร จากนั้นให้สมาชิกกลุ่มร่วมกันพิจารณาตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ และสรุปแนวคิดที่ได้ในการเข้ากลุ่ม

ครั้งที่ 11 ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกกลุ่มได้เรียนรู้แนวทางในการแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ และให้สมาชิกกลุ่มกล่าวถึงเหตุถึงพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกของตนเองในการเผชิญความโกรธ รวมทั้งให้สมาชิกมีความมั่นใจในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเมื่อเผชิญความโกรธอย่างเหมาะสม โดยมีเพื่อนสมาชิกกลุ่มและผู้วิจัยเป็นผู้คอยให้กำลังใจ ซึ่งผู้วิจัยได้ให้สมาชิกกลุ่มเสนอความคิดในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการเผชิญความโกรธโดยวิธีการยกตัวอย่างบุคคลเมื่อแสดงพฤติกรรมในการเผชิญความโกรธที่ไม่เหมาะสมว่าเกิดผลกระทบต่อบุคคลอย่างไร จากนั้นให้สมาชิกกลุ่มวางแผนในการนำความคิดที่สมาชิกนำเสนอไปวางแผนในการนำไปปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นวิธีการที่เป็นไปได้

ระยะที่ 3 ปัจฉิมนิเทศและยุติการให้คำปรึกษา ครั้งที่ 12

เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ประเมินตนเอง โดยการพูดแสดงความรู้สึก ความคิดและพฤติกรรมของตนว่าในปัจจุบันเป็นอย่างไร และร่วมกันกล่าวสรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับในการเข้าร่วมการทดลอง รวมทั้งสิ่งที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และให้สมาชิกกลุ่มทำแบบทดสอบเพื่อเป็นคะแนนหลังการทดลอง

2.2 กลุ่มควบคุม เป็นวัยรุ่นที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

3. ระยะหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดกระบวนการทดลองแล้ว ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบประเมินตนเองพฤติกรรมในการเผชิญความโกรธฉบับเดิมอีกครั้ง คะแนนที่ได้

จากการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ เป็นคะแนนสอบหลังการทดลอง (Posttest) ในวันที่ 11 มีนาคม 2549

4. ระยะติดตามผล ห่างจากระยะหลังการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบประเมินตนเองพฤติกรรมในการเผชิญความโกรธฉบับเดิมอีกครั้ง เพื่อเป็นคะแนนในระยะติดตามผล (Follow up) ในวันที่ 1 เมษายน 2549 นำคะแนนสอบก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล (Pretest-Posttest-Follow up) ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

ในกระบวนการทดลอง ผู้วิจัยได้มีวิธีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนดังนี้

1. ห้องที่ใช้ในการทดลองเป็นสถานที่ที่มีความมิดชิด ไม่สามารถมองเห็นคนเดินด้านนอกได้ และคนที่อยู่ด้านนอกก็ไม่สามารถมองเห็นเข้ามาด้านในได้
2. เวลาที่ใช้ทดลอง ผู้วิจัยจะไม่ให้เกินเวลาที่กำหนดไว้มากนัก เพราะจะทำให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและรู้สึกลำบาก
3. กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มปิด คือ ไม่มีสมาชิกเข้ามาเพิ่ม
4. การปฏิบัติตามกฎที่ตกลงไว้ในขั้นการปฐมนิเทศสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคย เช่น การปิดโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนของพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของกลุ่ม

3. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้ง 3 ระยะ โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทตัวแปรต้นสองตัวแปร ตัวแปรตามหนึ่งตัวแปร วัดซ้ำหนึ่งตัวแปร (Repeated Measure Two Way ANOVA One Between Subject Variable and One Within Subject Variable) (Howell, 1997, p. 458, 1999, p. 357)

4. ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman – Keuls Method)
5. ตรวจสอบความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยภาควิชาสถิติ (QBASIC) ของรองศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ วงษ์นาม อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา